

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Meščanje — volilci!

Naši kandidatje za volitve v mestni zbor so:

Za I. volilni razred, ki voli 14. aprila:

Josip Kušar, predsednik trgovinske in obrtnijske zbornice.

Dr. Alfonz Moše, odvetnik.

Dr. Fran Papež, odvetnik.

Ivan Vilhar, hišni posestnik.

Narodni centralni volilni odbor.

Národna zmaga.

„Velika borba, velika zmaga!“ tako kliče mo danes v slovenski svet. Po dolgem boji, po neumornem delovanji priborili smo danes tolikrat napadano nemčursko trdnjavo, katera je ovirala, kakor Osmanova silovita reduta pri Plevni naše napredovanje. Zmagali smo v drugem razredu pri dopolnilnih volitvah v mestni zbor in to jako sijajno.

Kajti v drugem razredu je 709 volilcev, izmed teh se je volitve udeležilo 572, tedaj 16 več, nego lani. Naši kandidatje voljeni so z nepričakovano večino, dobili so:

Alojzij Bajer 313 glasov,
Peter Graselli 328 „
Fran Potočnik 325 „

Nasprotni kandidatje so dobili: Keesbacher 253, ravnatelj Mrhal 243, Leskovic 246 glasov.

Od lani, ko smo podlegli za pet glasov, narastlo je število narodnih volilcev za 65 oziroma 80 in 84 glasov. To je gotovo napredek, na katerega sme biti ponosna bela Ljubljana in ves slovenski

svet in kateri bode blagodejno vplival na jutrajšnje volitve in na ves naš razvitek.

Da smo pa deležni tako slavne zmage, to moramo pisati na račun naše izvrstne organizacije, istinito vzorne agitacije in neprecenljive narodne discipline. **Naši narodni meščanje stali so kakor skale**, le štirje so izostali in še od teh so imeli trije tako nujne poslove izven Ljubljane, da jim nikakor nij bilo moč priti. Slava, trikratna slava našem zavednemu in značajnemu meščanstvu!

Trinajsti dan t. m. bode črno podčrtan v zgodovini našega nemčurstva, ta številka izkazala se je za naše nasprotnike res pogubonosna, volilna borba dveh prvih dnij prizadela jim je udarec, katerega ne bodo pozabili tako brzo.

Volitev bila je vseskozi vele zanimiva. Ob 1/2 8. uri zjutraj pričel je uže naš „strategischer Aufmarsch“ na rotovži. Kar je iskrih in neustrašljivih narodnih agitatorjev, vsi so bili zbrani pred volilno sobano, mala nemčurska četa pa je zavzela prostor v kotu, pri grbu kamenitega „lintverna“.

Ker je bilo jako mrzlo jutro, položili smo na kamenita tla nekoliko slamnic, postavili se v red in težko čakali volitve, katera se je pričela točno ob 8. uri. Štiri dolge ure so pretekle, volilec prihajal je za volilecem, zdaj narodnjak, zdaj nemčur, zdaj tabačne tovarne, ali kak drug uradnik, zdaj neizogibljivi penzionist, ali pristaš fakijske opozicije, le redki so bili, ki so izostali na nasprotni strani. Celo uže popolnem prhli ljudi so pripeljali, da so, akoravno jim tiči uže blede smrt na tilniku, oddali svoj glas nadejaje se, da bodo nam Slovencem škodovali. Pa vse bilo je zastonj. Točno ob 12. uri zaključilo se je glasovanje in po kratkem soštevanji naznanil nam je gospod Hribar, da po njegovem računu imajo naši kandidatje vsaj 305 glásov. Kakor je bila ta vest radostna, vendar bojazen, da bi se utegnili pripetiti pomota, nij dala nikomur miru. Vsak je z neiztrpljivo radovednostjo in bojaznijo čakal izid skrutinija — niti obedu se mnogi dotaknili nijso — in ob polu jedne popoldne bilo nas je uže zopet vse polno na rotovži. Ob četrt na dve bil je skrutinij končan. Komisija naznani

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Druga knjiga.

(Dalje.)

VI.

Najprej segla sta si radostno v roke, a potem je Marijana rekla: „Daj, jaz ti bodem pomagala sobo urediti.“ — Začela je njegove stvari iz kovčka jemati. Neždanov hotel jej je pomagati, a ona mu nij pustila, in sicer za to ne, „ker se hočem navaditi, drugim služiti“. Obleko obesila je na žeblice, ki jih je našla v miznici in ker kladiiva nij bilo, jih je s krtačo v zid zabila; perilo zložila je v staro omaro, mej oknomu stoječo.

„Kaj pa je to?“ vprašala je na jedenkrat. „Revolver? Je li nabasan? — Čemu ti je ta?“

„Nabasan nij . . . Ti vprašaš, čemu ga trebam? — Kako je možno delati za našo stvar brez revolverja v žepu?“

Ona zasmijala se je glasno ter nadaljevala svoje delo; celo dva para čevljev postavila je pod posteljo; nekoliko knjig, nekaj papirja in znani zvezek s pesnimi položila je slovesno na malo mizo v

kotiči, katero je krstila za „pisalno mizo“, v nasprotji z okroglo, v sredi sobe stoječo mizo, ki jo je zvala „obedna miza“.

Na to vzela je zvezek pesnij in čez gorenji kraj na Neždanova gledala ter rekla:

„Je li, kadar bodeva utegnila, prečitala bodeva vse? Kaj?“

„Daj mi sešitek, da ga sežgem,“ rekel je Neždanov, „druge usode ne zasluži.“

„Če je tako, čemu si ga potem s seboj prinesel? Ne, ne, sežgati ga ne pustim. — Toda, govori se, da vsi pesniki tako govoré — ali svojih proizvodov vendar nobeden ne uniči. No, za večjo varnost spravila jih bodem jaz!“

Neždanov hotel je protestirati, toda Marijana hitela je s sešitkom v roci brzo v svojo sobo in prišla brez njega nazaj.

Zdaj sela je poleg Neždanova, ali takoj zopet vstala. „Ti še nisi pri meni bil, — v mojej sobi. Hočeš jo li videti? Slabejša nij od tvoje. Idi, da vidiš.“

Neždanov je vstal in šel za Marijano. Njena soba, kakor jo je imenovala, bila je nekoliko manjša od Neždanovljeve, ali pohištvo bilo je novejše in čistejše; na oknu bila je celo vaza z rožami, v kotu mala železna postelja.

„Je li, kako ljubezniv in skrbljiv je Solomin?“

vzkliknila je radostnim glasom Marijana; „samo razvaditi se ne smeva, kajti tako lepega stanovanja v novem svojem poklici baje ne bodeva imela. Dobro bi pa bilo, ako se nama ne bi ločiti trebalo. Ah, to pa bode težko mogoče,“ rekla je po kratkem molčanju; „no, čakajva. V Petrograd se menda ne bodeš povrnil, je li da ne?“

„Kaj bi tam? Na vseučilišče hodil in lekcije dajal? — Ne, tega nečem.“

„Čakajva, kaj bode Solomin rekel,“ dela je Marijana, „on naj sodi, kaj in kako nama je storiti.“

Vrnila sta se v prvo sobo in se jeden poleg drugega vsela ter se razgovarjala dalje. Govorila sta o Solominu, Pavlu, Tatjani in o njihovem življenji, potem prešla sta na Sipjagina in kakor da je zdaj vsa njijina preteklost pozabljena, kakor da je z gosto meglo obdana; segala sta si v roko in si ljubo v oči gledala. Govorila sta, s kakimi ljudmi bi se seznanila in kako se mora s kmeti in drugimi priprostim ljudmi občiti, da se nobena sumnja ne vzbudi.

Neždanov jo je zagotavljal, da čim menj se o tem ukrepa, in čim priprosteje se človek obnaša, tem bolje je.

„Se ve da!“ rekla je Marijana. „Saj se hočeva „pokmetiti“, kakor je dela Tatjana!“

„No, tako ne mislim,“ odgovoril je Neždanov,

izid. Zmagali so Slovenci! Gromoviti živio-
klici zadone po rotovži in vsakdo hiti naznanjat pre-
veselo vest v svoje kroge. Zdaj, ko to pišemo, po-
kajo že možnarji v Šiški in na Posavji
in vsa okolica ljubljanska raduje se si-
jajne zmage.

Niti čas, niti prostor nam ne pripušča pisati
podrobneje, zato bomo čitateljem podali v pri-
hodnjih listih vse razne epizode in dogodke.

Dvadnevna bitka končala je z našo zmago,
štirinajst imamo že narodnih mestnih
odbornikov, a čaka nas jutri še trd boj, zato
na delo!

Zmagati moramo še jutri, potem bode zmaga
popolna, veličastna, potem si bode bela
Ljubljana osvetlila lica, potem bomo vzklik-
nili ponosni, da vse premoremo, ako ho-
čemo! —

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. aprila.

Krakovska „Reforma“ hoče vedeti, da se bode
gališki in moravski **deželni zbor** sklical
koncem meseca maja. V odločilnih krogih se upa,
da bode državni zbor do 20. maja carinski tarif in
šolsko novelo rešil in da se bosta imenovana deželna
zbora koncem maja sklicala za nekaj dni v zaseda-
nje, da rešita najvažnejše stvari. V jeseni pa se
zopet skličeta.

„Narodni list“ poroča dne 11. t. m. z **Juga**:
Naše čete našle so na Beli gori veliko votlino s
tremi izhodi. Vstaši iz Hercegovine in iz Krivošij
so v njej prošlo stoletje si nakopičili mnogo živeža
in streliva. S pridobitvijo Bele gore se bode herce-
govska vstaja udušila in Krivošijancem se bode vzel
najboljši kraj. — V Boko so se iz Krivošij trije
možje in dve žene eskortirali; vsi, tudi žene, so bili
oboroženi. — Iz Stolca pa se poroča v isti list:
Slednji razglasi vlade v Sarajevu se sprejemajo kot
tiha smestija. Mnogih vstašev, ki se vračajo in
mirno obdelujejo svoja posestva, ne nadleguje vlada
na noben način. Za slednjih pobitij se niso vstaši
na nobenem kraju postavili četam nasproti, marveč
povsodi beže. — „Nar. list“ tudi poroča: Krivošije
se neprestano utrjujejo. Na gori Branova nad Glo-
govcem stoji že mala trdnjava, na kateri so na-
stavljeni tudi topovi. Bajе, da se je polovica dalma-
tinske deželne brambe odpustila.

Vnanje države.

Nemški listi z veseljem pozdravljajo imeno-
vanje **Giersa** ministrom za vnanje poslove, kajti
s tem je zagotovljen mir v Evropi, kakor se izra-
žajo listi. Giers nij, kakor se je izrazila „Badische
Landeszeitung“ kmalu po nastopu vladarstva Ale-
ksandra III., Giers nij ni „Starorus“, ni Nem-
cem prijatelj, in s tem je veliko povedano.

Berolinska „Tribüne“ poroča o izgredih proti
židom v **Rusiji**: Dne 2. t. m. napalo je nekaj

ljudij, ko je bil somenj, v mestu Mardawoka, štiri
postaje od Odese, žide in jih oropalo do srajce.
Kraj šteje petdeset židovskih familij: zaradi romanja
pa je bilo skoro gotovo več židov poškodovanih.
Njih blago se je nakopičilo, polilo s petrolejem in
zažgalo. Drugi dan bilo je 200 kozakov v Odese po-
silaah. Govori se, da so prebivalci stali na strani
židov.

Dopisnik „N. Fr. Pr.“ piše iz **Rima**, da se
je papež v 9. dan t. m. razgovarjal s kardinali. Ta
razgovor, da se je vršil v knjižnični dvorani in
njega vsebina zadevala je katoliško gibanje v slo-
vanskem svetu. Pri tem spominalo se je velikih za-
slug škofa Strossmayrja za katoliško vero v Bosni
in Hercegovini. Papež da hoče tega škofa za njega
zasluge poplačati s kardinalskim klobukom. Kurija
da hoče delati na to, da se niti slovanskega gibanja
stekajo na Dunaji in to da je uzrok, zakaj da se
niso še rusko-vatikanska pogajanja završila. — Od
kod ima ta dopisnik to vest, nam „N. Fr. Pr.“ ne
pové.

V **Kajiri** se je pred par dnevi odkrila za-
rota. Vsled tega bilo je 16 častnikov zaprtih. Uzrok
zarote je baje nezadovoljnost častnikov zaradi avan-
ziranja.

Dopisi.

Iz Tolmina 11. aprila. [Izv. dop.] Prosim
za malo prostorčka, da naznamim nekaj nenavadnega.
O praznikih sploh, posebno pa o Velikonočnih vse
počiva ali vsaj težkega dela se nikdo ne loti. Mi
Tolminci pa smo prestopili to zapoved s tem, da
smo včeraj pomagali delati, in sicer zidali smo. Tega
so pa krivi jedino le neki „mojstri“ iz bližnje nam
Gorice, kateri so nas s sinočno veselico tako oma-
mili in očarali, da se še denes komaj zavedamo,
je-li bilo to v istini ali v sanjah, kar smo prešli
večer videli, slišali in čutili.

Da, dragi bralec, odkritosrčno ti rečem, da je
pero nezmožno tudi le približno popisati to veselico,
zatorej izrečem, kakor so trdili vsi navzočni (blizu
200 oseb), da Tolmin nij videl še kaj takega, ako-
pram nam je v prejšnjih letih (o zadnjem času mo-
ram žalibog molčati) naša čitalnica priredila mnogo
lepih besed in veselic. To mi bode tudi vsak rad
verjel, kajti stvar so izvrševali znani gospodje „moj-
stri in mojstrice“, kateri znajo ne le svoje naloge
izvrstno izpeljati, ampak tudi kažejo, da srce čuti
to, kar predstavljajo.

Čeravno smo delali o zapovedanem prazniku,
nam vest prav nič tega ne očituje, marveč mora
peči onega, kdor se nam nij pridružil, kajti izvrše-
vali smo sveto delo s tem, da je vsak priložil svoj
grošek za „Narodni dom“, po katerem mora vsak
pošten Slovenec hrepeneti.

Pa ne le sami Tolminci, ampak tudi od sv.
Lucije in iz Volč se je te veselice udeležilo nekaj

dobrih pomagalcev, le vsem dobro znane „botree“
smo pogrešali.

Kakor se je sinoči videlo, se še nahajajo pri
nas srca, katera za narodna stvar klijo in družega
nij treba, kot gostejše izpodbuje.

Konečno izrekamo najtoplejšo zahvalo goriškim
„mojstrom in mojstricam“ za nepozabljivi večer in
želimo, da bi se v kratkem zopet videli.

Iz Podsrede 11. aprila. (Prizor iz tro-
janske vojske.) Čitateljem lanskega „Ljubljan-
skega Zvona“ je morda še v spominu tist prizor iz
Jurčičevih „Rokovnjačev“, ko berač Tomaž mora v
Kamniku privezan stati na trgu pri tako zvanem
samotnem stebru. Tak kamenit steber stal je tudi
v našem trgu že nad 200 let. Bil je pa ta steber
— po tuje sploh „pranger“ imenovan — ob jednem
tudi neko znamenje, da je Podsreda „trg“, in v
ljudstvu je vera ukoreninjena, da, če bi se stari
„pranger“ odstranil, ukradel, uplenil — bi Podsreda
nehala biti „trg“, nego bi bila mahoma degradirana
do priproste „vasi!“ — To vero hoteli so sosedni
Šent-Petrani že zdavno vporabiti za svojo stran,
za svojo vas — češ: da le imamo jedenkrat tist
„steber“, potem smo pa „tržani!“ In zatogadelj so
neki že od nekda — kakor hočejo biti opazovalci
vedeti — imenovani Šent-Petrani, kadar koli so
prišli v Podsredo, nekako „milo-zavidljivo-poželjivo“
ozirali se po tistem „ponosnem“ prangerji, nekako
takisto, kakor se ozira lisica po kokoši, ko je ne
more še doseči, pa čaka trenutka, ko bode popolnem
njena. — In zaželjeni, zdavno zaželjeni trenutek je
prišel. Snežna noč od velikega ponedeljka do veli-
kega vtorka zazibala je bila trudne Podsredjane —
vašega dopisnika ne izvzemši — v svojem sladkem
naročju. Nasprotno pa je dihnila ta noč Šent-Petra-
nom zlobno misel v glave: Kaj, ko bi se baš nocoj
dal vzeti Podsredjanom imenitni „palladium“?! Re-
čeno, storjeno. Ko je kladivo že zaspano vzdigavalo
se, da bi udarilo po polunoci jedenkrat ob plat
zvona — čuj! pridrdra dvouprežen voz sredi tihega
trga in z njim prilomasti še baje okolo petdeset
modernih „Ahajcev“ — Šent-Petranov. Ko bi trenil,
naložen je bil „palladium“ — „pranger“. Nočni
čuvaj, ki je „po straži tiho gor in dol hodil“, po-
vzdignil je bil sicer svoj „stentorski“ glas, da bi
poklical v brezskrbnem spanji se zibajoče in druge
morebiti še bedee „Trojance“ — Podsredjane na
pomoč, in res je precej potem malo krdelce „Tro-
jancev“ skusilo nazaj vzeti „Ahajcem“ čestiti „pal-
ladium“ — ali zastonj! K sreči nij na nobenej
strani kateri „bojnokopljanič“ v tem boji rudeče
pobarval belega snega, kakor se govori. Nočni čuvaj
pa je moral ipak prav klasično mahati s svojo „britko“
sabljo okolo sebe, da jo je zlomil. — In zdaj, ko

„jaz sem le reči hotel, da se ne sme človek siliti
nego govoriti in obnašati se mora, kakor oni ljudje
sami.“

Marijana zasmijala se je na jedenkrat:

„Meni ne gre Tatjanino pokmetenje iz pameti.“

Tudi Neždanov se je smijal, ponavlja je „po-
kmetiti se“ . . . a na to se je zamislil — in Ma-
rijana isto tako.

„Aleoša,“ začela je zopet ona.

„Kaj je?“

„Meni se vidi, da sva oba v nekakšnej za-
dregi, — kakor da se sramujeva. — No par —
des nouveaux mariés — v prvi dan poroke navda-
jati mora nekakšno jednako čuvstvo. Ona sta srečna,
. . . dobro jima je . . . in za tega delj sta v za-
dregi.“

Neždanov se je nasmijal, — ali prisiljeno.

„Ti dobro veš, Marijana, da njsva noben mlad
par, — vsaj ne v tem smislu.“

Marijana vstala je s svojega sedeža in se pred
Neždanova vstopila.

„To odvisno je od tebe.“

„Kako to?“

„Aleoša, ti veš, da, čim mi kot pošten človek
rečeš — in jaz ti zaupam, ker si res pošten človek
— čim mi torej rečeš, da me ljubiš . . . z ono
ljubavjo ljubiš, da ti daje pravico do mojega živ-
ljenja — čim mi to rečeš, — sem tvoja!“

Neždanov zarudel je močno in se obrnil v stran.

„Čim ti rečem . . .“

„Da, čim mi to rečeš! . . . Ali ti sam vidiš,
da mi tega reči ne moreš . . . O, da Aleoša, ti si
res pošten človek . . . Govoriva o ozbilnejših
stvareh.“

„Ali jaz te ljubim, Marijana.“

„O tem ne dvojim . . . in bodem čakala! —
Toda, daj, da ti tvojo mizo malo uredim. Kaj pa je
to? Nekaj trdega v papirji . . .“

Neždanov priskočil je k mizi in hitro dejal:
„Pusti to, Marijana . . . prosim te, pusti to . . .“

Marijana pogledala ga je čez rami.

„Je-li to kakšna tajnost?“

„Da, da,“ mrmral je Neždanov in dodal kot v
zagovor „to je nek — portret.“

Nehoté izrekel je to besedo. — V papirji, ki
ga je v rokah držala, bil je res nje portret, ki mu
ga je bil Markelov dal.

„Portret,“ vprašala je zategneno, — „ženski
portret?“

Dala mu je papir, ali on ga je tako hitro
prijel, da se je zavoj razvil.

„Ah, to je — moj portret!“ vzkliknila je Ma-
rijana. „No, svojo podobo smem pač videti,“ dodala
je radostno in mu vzela sliko.

„In ti si to risal?“

„Ne . . . jaz ne . . .“

„Kdo pak? . . . Morda Markelov?“

„Da . . . on . . .“

„Ali kako si ti sliko dobil?“

Neždanov povedal jej je vse. Za čas njegovega
govorjenja gledala je Marijana zdaj vanj, zdaj v sliko
in oba imela sta jedno ter isto misel: „Da je on v
tej sobi, on imel bi pravico . . .“

Ali nobeden nij te misli izrekel, ker je slutil,
da i drugi tako misli.

Marijana zavila je sliko počasi v papir in jo
dela na mizo.

„Pošten človek je!“ — ščebetala je ona . . .

„Kje je neki zdaj?“

„Kje je zdaj? . . . Kje drugod, nego doma,
Jutri ali pojutranjem grem k njemu po knjige in
brošure, ki mi jih je obljubil ali izročiti pozabil.“

„In ti, Aleoša, misliš, da se je, ko ti je portret
izročil . . . tudi odpovedal . . .?“

„Zdi se mi, da.“

„In misliš, da ga doma najdeš?“

„Se ve da.“

„Ah!“ — Marijana gledala je dolgo v tla.

„Ah, evo Tatjano z obedom. Kakšna je ta ženska!“

Tatjana prinesla je vse potrebno. Mej prire-
janjem mize pripovedovala je, kaj se je v tvornici
dogodilo.

Tvornični lastnik prišel je iz Moskve ter iz
jednega nadstropja v drugega hitel, kot da je zblaz-

beli dan kaže kraj, kjer nij več starega „prangerja“, katerega so odpeljali nevoščljivi „Ahajci“ — Šent-Petrani Bog vé kam, zdaj naj vam še popišem splošno osupnenje, začudenje in gnev nad tem smelim činom klasičnih sosedov? Ne! Moje pero je preslabo kaj takega popisati. Morebiti se najde kak nov Homer, ki splete o tem dogodjaji cel epos. A posledke bo imelo to, svoje posledke! Moj prijatelj mi je hotel čisto pragmatično dokazati na vse zgodaj, da se utegne vneti iz te male iskre še „svetovna“ vojska, ker „zakon nature je tak, da iz malega vzraste veliko“ — pridejal je z našim Koseskim resuo. No, če prav spoštujem sicer njegov bistri pogled v politiki, vendar tej stvari ne prištevam toliko važnosti. Da se pa zna nekaka lokalna vojska pričeti mej „Ahajci“ in „Trojanci“, to se še meni prav močno dozdeva, če tudi nijsem Bog vé kak politik. In za rado-vedni svet bode to kakor nalašč zdaj, ko ona vojska na jugu uže pojmlje. Vojska mora pa le nekje vendar biti zmerom in ljudje hoté tudi kaj zanimivega brati v časnikih. In zatorej se vam pisatelj tega dopisa uže zdaj ponuja za „korespondenta“ z bodočega bojišča. Telegramov vam sicer ne bo pošiljal, ne zato, ker so v ceni „poskočili“, ampak ker pri naz tistega „drota“ nijmamo, da bi se obesil telegram nanj. Skrbel bode pa uže za natančna poročila o daljnem gibanju nove trojanske vojske.

Domače stvari.

— (Godba.) Danes zvečer svira v čitalnišni restavraciji godba pod vodstvom g. Maierja.

— (Umrli) je včeraj v tukajšnji vojaške bolnici v Ljubljani dobro znani častnik 47. polka Janko Fritze, kateri si je smrtno bolezen nakopal v Trientu ter se prišel zdraviti v rojstni kraj, v Velče. Rajni bil je izvrsten in značajan častnik in svojej domovini vedno zvesto udan. Truplo razpostavljeno je v mrtvašnici tukajšnje vojaške bolnišnice. — Lehka mu zemlja!

— (Wertheimerjeva) fabrika za olje pri Zalogu se bode zopet sezidala. Zidanje pričelo se bode, kakor se nam poroča, takoj, kadar bode zavarovalnina izplačana. Ker je okolica pri tej tovarni mnogo zaslužka imela, želeti je, da bi kmalu zopet pričela svoje delovanje.

— (Kmetijska predavanja) imel bode popotni učitelj g. E. Kramar v Šmariji dne 16. t. m., v Bohinjskeji Bistrici dne 23. t. m., v Srednji vasi dne 25. t. m.

— (Občine Bela Cerkev, Št. Peter in Škocijan) v novomeškem okraji poslale so po poslancu gosp. dr. Josipu Vošnjaku državnemu zboru prošnje za popolno izvedenje ravnopravnosti slovenskega je zika pred uradi in za prestavo nad-sodnije iz Gradca v Ljubljano.

nel; „toda,“ dodala je Tatjana, „on nič, čisto nič ne razume ter se le dela kot da vse vé.“ Naš Vazilij Fedotič z njim ravna, kakor s kakšnim dečkom. Gospod hotel mu je nekaj očitati, kar se mu je krivo zdelo; a Vazilij Fedotič ga je pošteno obrisal: „Še v tem hipu popustim vse in grem!“ mu je rekel Solomin; „tu je vse, kakor mora biti, a mene ne bode nihče učil, ki sam nič ne vé!“ — Kako se je potem tvorniški lastnik hitro izpremenil! — Zdaj sedé pri obedu in jedó; gospodar dovol si je necega prijatelja . . . ta se le vedno čudi, drugzega ne dela nič. To mora tudi kakšen bogataš biti, kajti navadno le molči in kima z glavo, a debel je kot sod — to je prav moskovsk oderuh. Pregovori pravijo resnico, in resničen je tudi tisti ki veli: „Na gori je Rusija, v dolini — Moskva, vse se v njo zvali.“

„Kako vi natančno opazujete!“ dela je Marijana.

„Dobre oči imam“, odgovorila je Tatjana. „In zdaj: obed je gotov, dober tek; jaz se bom za ta čas malo vsedla in vaju gledala.“ Marijana in Neždanov sedla sta za mizo, Tatjana sela je kraj okna in glavo v roko uprla.

„Ako vaji tako gledam“, začela je zdaj, „si nehoté mislim: kako sta vidva še mlada in neizku-

— (Občina Planina) z vsemi svojimi pod-občinami poslala je po svojem poslanci g. Obrezi na državni zbor prošnjo za popolno izvedenje jednako-pravnosti slovensčine pri uradih in za prestavo nad-sodnije iz Gradca v Ljubljano.

— (Nesreča.) Blizu Motnika povozil se je na malej cesti na veliki četrtak voznik s Štajerske, ki je vozil žaganice. Kolo šlo mu je čez glavo. Ker je to v malo letih uže druga nesreča na istem mestu, trdijo ljudje, „da v tretje gre rado.“

— (V Laškem trgu) bivajoče nemčurje vsaka naša notica vznemirja, kajti zopet smo prejeli od nekega „Jaka“ iz treh vrst obstoječo dopisnico, katera zopet glasno priča, kako potrebni so tamošnji nemčurji šole, da se vsaj jedenkrat priuče nemškega pravopisa. Le na šolsko klop ž njimi!

— (Najdenje mrtvaških grobov.) Kake pol ure od Šmarije na vzhodno severnej strani je prijazen hrib, na vrhu s krasno cerkvico sv. Majd-lene na Gori, ki ima 1617 čevljev višočine nad morjem. Niže doli na severnej strani se razprostira lepa ravan, obrastena z različnim grmovjem. Na tem ozemlju je pred nekaj časom neki kmet kopaje pesek zadel na rakev grobov, narejenih iz kamnit-nih plošč. V njih je našel človeške kosti in lonec z ogljem napolnjen; zraven tega še 19 verig in malo četverovoglato posodico, vse to, kakor pravijo, iz bronaste kovine, katero je jeden ljubljanskih sreb-rarjev za 3 gld. kupil. Kmalu potem so poskušali še na drugih kopati, in zopet so našli kakih 50 me-trov vsaksebi še štiri grobe. V jednom je bila še dobro ohranjena človeška glava in dva lonca, v dru-gem oglje; tretji, podoben kelihu, je bil prazen. Zopet v drugem grobu se je izkopalo več človeških kosti, 2 sulici, mala sekirica, dve čudno upodobljeni iglici in dva noža, podobna našim srpom. — Kakor je poznati, se nahaja še veliko takih grobov na tem ozemlju, ki so gotovo iz starodavnih ajdovskih časov. Ljudska pravljica pravi, da na tem hribu je njega dni stalo mesto, nekateri pa menijo, da je bila le kaka trdnjava, kar je veliko verjetneje. Nekaj je moralo pa vendar biti, to nam pričajo zemljiščni napisi in omenjeni grobi. „Novice“.

— (Takozvani „Praesidial-Mops“) bil je uže ob 3/4 na osem na volišči in gledal, kdo pride volit. Der Mops hat sich gemopst. Prosit!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 13. aprila. „Wiener Ztg.“ javlja, da je Lienbacher imenovan stalnim udom dr-žavnega sodišča.

Dunaj 13. aprila. Delegacije snidejo se v soboto ob 11. uri.

Lvov 12. aprila. Svetovalna komora ka-zenskega sodišča je sklenila proti petim kme-tom iz Kniliczke in proti rutenskemu uredniku

šena! . . . Gledati vaji je tako veselo, da postane človek skoro žalosten. Golobica moja. Vi ste se na-ložili breme, za vaše moči pretežko! Da bi vaji le carski pazilci ujeli ter vtaknili v ptičnik!“

„Bodite brez skrbij. Tetica! Ne strašite naji“, rekel je Neždanov.

„Vi nijmate nobenih otrok?“ vprašala je Ma-rijana.

„Jedno dete imam, sina, ki je začel zdaj v šolo hoditi. Imela sem tudi hči, ali ta ne živi več. Nesreča jo je zadela: prišla je mej kolesa. Da jo je to vsaj koj ubilo, ali morala je pred smrtjo mnogo trpeti. Od tedaj sem tudi jaz slabejša postala, akopram sem bila prej močna ko drevo in rudeča ko češnja.“

„No, ste li vi svojega Pavla Jegoriča ljubili, ko ste ga vzeli.“

„Ah, to je dekliska tajnost. Baš ko pri vas: — ljubite li vi svojega, ali ga ne ljubite.“

„Naravno, da ga ljubim.“

„Zeló?“

„Zelo!“

„Tako!“ . . . Tatjana pogledala je srpo najprej Neždanova potem Marijano in — molčala.

Zopet morala je Marijana razgovor na drug predmet navesti. Povedala je Tatjani, da je pušiti

Szczerbanu preiskavo zaradi veleizdaje ustaviti in jih izpustiti iz zaporu. Ostali ostanejo v preiskovalnem zaporu.

Vabilo na naročbo.

Te dni pošljem mej svet zvezek svojih poe-zij. Kajiga bode deset tiskanih pol debela, s prav krasnim in močnim papirjem, kakersnega nij imela do zdaj še nobena pesniška zbirka slovenska. Cena bode zvezku po jeden goldinar. Slovence, ako sem si pridobil mej njimi kaj čitateljev in prijateljev, vabim s tem prijazno na naročevanje. Naročila z naročnino vred naj se blagovoljno pošiljajo založniku g. Ignaciju Gruntarju, c. kr. notarju v Logatci, pri katerem jedinem se bode dobivala knjiga. Ob jednom prosim sl. občinstvo, zlasti gg. bogo-slovce, dijake, pa tudi druge ob jednom kraji ži-veče rodoljube, da bi si blagovolili knjižico skupno naročevati, da s tem gosp. razpošiljatelju olajšajo trud. „Zvonov“ X.

Razne vesti.

* (Vstrijen petrolej.) Časniki poročajo, da se je nemškemu kemiku Ditmarju posrečilo, pe-trolej premeniti v trdo tvarino, katera bi se kaj lahko in varno prevažala. Na Ruskem ustanovilo se je uže društvo, katero bi to iznajdbo porabljevalo, kakor hitro bo patentirana. Kako se vstrjuje pe-trolej, je še tajnost, kajti kemiki, katerim so se doposlali kosi trdega petroleja, nijso mogli razkrojiti substance, katere 2 do 3 % zadostujejo premeniti petrolej v kamen.

* (Smrtna nevarnost vsled čebelnega pika.) Iz Prage se poroča: Kmetovalec imel je te dni opraviti s svojim sinom pri čebelah; hotela sta izrezati nekaj nepotrebnih satov iz panjev, da bi čebele imele spomladi več prostora. Sin utaknil je košček satu v usta, a najedenkrat je strašno zavpil, kajti v satovji zaostala čebela, katere on ni opazil, pičila ga je na jezik. Jezik otekel je hitro tako, da mu je napolnil vsa usta in da je de-ček komaj še dihal. Smrti po zadušenji blizu je bil mladenič uže ves višnje v obrazu, ko je naglo poklican zdravnik z ledom toliko potolažil oteklino, da je mogel deček zopet dihati. Tudi oča, ki je nekoliko izrezanega satovja použil, dobil je oteklino v vratu, da nij ni jesti ni piti mogel. Misli se, da je ta čebel žela, ki so bila v satovji, požrl. Paziti je torej treba o enakih prilikah!

* (Statistika slepih, gluho-nemih, nor-čavih, bedastih.) Avstrija ima po najnovejšej štetvi 94.611 ljudi z omenjenimi napakami. Slepci v živi v Avstriji 20094, izmed teh 10622 moških in 9472 ženskih; gluho-nemih 28958, izmed teh 15835 moških in 13023 ženskih; norcev 13146, izmed teh 6880 moških in 6266 ženskih; bedakov 32413, izmed teh 17265 moških in 15148 ženskih. — Število vseh se je v primeri s predzadnjo štetvijo neuraravno po-množilo; uzroka je pa iskati v tem, da predzadnja preiskavanja ne stoji na uradnej, ampak le na sa-nitarnej podlagi, in še to le na površnej, ker se marsikake osebnosti nijso v poštrev jemale. Skoraj 50% se je vzdignilo posebno število bedakov, katerih

nehala, za kar jo je ta pohvalila; nato ponavljala je Marijana svojo prošnjo gledé obleke in jo spo-mnila, da jej je obetala učiti jo kuhati, ter dodala:

„Še nekaj: bi mi li vi mogli pavole preskr-beti; jaz bi rada nogavice izdelavala.“

Tatjana obljubila je, vse preskrbeti in nato mirno iz sobe odšla.

„Kaj bodeva zdaj počela?“ vprašala je Mari-jana in, ne čakaje Neždanovljevega odgovora, dodala: „Hočeš li, ker se stopram ozbiljno delo začenja, de-našnji večer posvetiti literaturi? Čitaj mi svoje pesni. Jaz ti bodem strogo sodnik.“

Neždanov se je sicer dolgo branil, ali se na-posled vendar udal. Marijana vsedla se je poleg njega in mu mej čitanjem neprestano v obraz gle-dala. — Kar mu je obljubila, izpolnila je tudi; so-dila je strogo. Le malokatera njegovih pesnij se jej je dopala: kratki lirični proizvodi dopadali so se jej mnogo bolje nego drugi, „ker nijso morale pridi-govati“. Neždanov nij znal baš lepo čitati; dekla-movali nij hotel a čisto suhoparen tudi nij hotel biti; tako je razumno, da nij njegovo čitanje mnogo vredilo. Marijana vprašala ga je najedenkrat o nekej Dobroljubovej pesni; ker je on rekel, da mu nij znana, mu jo je deklamovala, a nekako bojazljivo.

(Dalje prih.)

sploh živi primeroma največ v Zgornji Štajerski, Koroški in Tirolski. Število gluhih je relativno največje v Trstu, število slepih v Dalmaciji; število norcev nasprotno je posebno majhno v Galiciji in Bukovini.

* (Grozna nesreča) dogodila se je oni dan opoldne v bližini Berolina. Delavec Treuer delal je na polji in opoldne prinesla mu je njega žena s svojo triletno hčerko jed. Jeden dan prej bil je god male hčerke in mati jej je kupila žogo. Mej obedom hotel se je oče nekoliko poigrati z ljubeznivo svojo hčerko in vrgel žogo v zrak, a ta je ostala na bližnjem drevesu. Oče skušal jo je spraviti z drevesa, a ker nij šlo, plezal je na drevo, a nesreča je hotela, da se mu ulomi veja, pal je na tla in ravno na spodaj stoječo dete. Oče se nij poškodoval, a dete je mej potjo k zdravniku umrlo.

II. izkaz doneskov

za spomenik dr. J. Bleiweisa viteza Trsteniškega.

Gosp. dr. Poklukar Josip, državni in deželni poslanec	20 gld. — kr.
Gosp. Ravnikar Fr., predstojnik deželne blagajnice v Ljubljani	10 " — "
Gosp. Marn Josip, c. kr. gimnazijalni profesor v Ljubljani	10 " — "
Gosp. Vavru Jan., c. kr. gimnazijalni profesor v Ljubljani	10 " — "
Gosp. dr. Čuček iz Orebič v Dalmaciji	2 " — "
Sočebanski v Celovci	5 " — "
Slavna denarna obrtniška pomočna družba v Ljubljani	25 " — "
Gospa Terpinčeva Josipina, graščakinja itd. v Ljubljani	50 " — "

Gosp. Šlegel Edvard, učitelj na podkovski šoli c. kr. kmetijske družbe	5 gld. — kr.
Gosp. Oblak Franc, računski svetovalec v Sarajevu	1 " — "
Gosp. Prohazka Jaroslav, računski svetovalec v Sarajevu	1 " — "
Gosp. Jeločnik Anton, trgovski knjigovodja v Ljubljani	2 " — "
Gosp. Novak Janez, mizar v Ljubljani	1 " — "
Emil Čagra, bivši urednik "Slovenke" v Novem Sadu	5 " — "
Gosp. Anton Dekleva, dacarski vodja v Ljubljani	25 " — "
Reven definitivno nastavljen duhoven, čegar dohodki vsi skupaj znašajo na leto 478 gld. 37 kr., hoče od svojega kvartala, ki ga vleče iz verske zaloge v znesku 32 gld. 50 kr., dajati po 2 gld. 50 kr., torej po 10 gld. na leto — tako dolgo, dokler dr. Bleiweisov spominek ne bo stal. Tu prvi kvartal z	2 " 50 "
Gosp. Pogorelec J., računski oficijal v Sarajevu	1 " — "
Vkupe	176 gld. 50 kr.
K temu v zadnjem listu izkazanih	553 " — "
Vkupe do zdaj	729 gld. 50 kr.

Za vsakega

Inkrativen posel brez konkurence z dokazljivim letnim čistim dohodkom **4000 gld. av. v.** se takoj dobi. Ponudbe pod **Z. A. 4000** na upravnistvo tega lista. (229—2)

Hiša

v zdravem kraju se iz proste roke **proda** ali v **najem** dá. Pripravna je za krmo ali za kupčijo vsake vrste; za stanovanje tujcev ali penzionistov. Hiša ima več sob in 3 kuhinje. Cena je nizka. — Več se zvê pri lastniku

Jakobu Valentinčiču
(173—3)
v Bohinskej Bistrici.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—25)

e odlično najboljšo zdravilo zoper **protin** ter **reumatizem**, **trganje po udih**, **bolečine v križi ter živcih**, **oteklino**, **otrpelost ude in kite** itd., malo časa čez se rabi, pa mine popolnoma trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo **„cvet zoper trganje po dr. Maliči“** s **zdravim steklenim znamenjem**; 1 steklenica 50 kr., pravaga prodaja samo lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Andrej Net v Kranji

prodaja

cevi za vodotoče

z otlino 2-5 cent. (11 linij), s steno 1-5 cent. (1/2 palca) debelo in sicer meter po 60 kr. (seženj 1 gld. 20 kr.) Prodajalec pride, ako je pisмено pozvan, na svoje troške gledati kraj za vodotoč. (233—2)

Dunajska borza

dné 13. aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih	76 gld. 25	kr.
Enotni državni dolg v srebru	76 " 95	"
Zlata renta	94 " —	"
1860 državno posojilo	129 " 80	"
Akcije narodne banke	820 " —	"
Kreditne akcije	330 " 40	"
London	120 " 10	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 51	"
C. kr. cekini	5 " 63	"
Državne marke	58 " 70	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	" 50
Državne srečke iz l. 1864	100 " 171	" 25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	93 " 85	"
Ogrska zlata renta 6%	119 " 30	"
" " 4%	88 " 60	"
" " papirna renta 5%	87 " 45	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 113	" —
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 " —	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 " —	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 " —	"
Kreditne srečke	100 gld. 179	" 50
Rudolfove srečke	10 " 19	" —
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 130	" 75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	210 " —	"

Poslano.

(54—12)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE iz GIESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najboljše okrepljujoče piče,
I kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,

kas I slasticah za
probavils

(PASTILLEN)

nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Tuji:
12. aprila.
Pri Slonu: Grünwald, Charnatz z Dunaja. — Raz iz Pešte. — Poche iz Trsta. — Dossensbacher iz Arnaua.
Pri Maliči: Vitez Zavinšek z Dunaja. — Ring, Bertrand iz Leskove Doline.
1. aprila: Neža Dolničar, gostinja, 50 let.
3. aprila: Fran Jesih, gostjač, 70 let, za starostjo.
9. aprila: Helena Makar, gostinja, 57 let. — Ana Smidt, suknarjeva žena, 52 let, za sprženjem drobu. — Rozalija Mohar, kovačeva žena, 56 let, za srčno napako.

Umri so v Ljubljani:
9. uprila: Fran Rastohar, žitni kupčevalec, 57 let, Reber št. 6.
10. aprila: Antonija Strgovšek, vdova sodarjeva, 65 let, Gosposke ulice št. 3. — Edvard Gustin, komi, 21 let, Nove ulice št. 5, za plućnico. — Janez Pančur, kurjač, 62 let, sv. Petra cesta št. 70.
12. aprila: Rok Povše, delavec, zdaj kaznenec, 36 let, Ulice na grad št. 12, za jetiko. — Franciška Rasp, cerkovnikova hči, 2 1/2 leta, Semeniške ulice št. 4, za osepicami.
31. marca: Jera Stare, gostinja, 65 let, za oslabljenjem moči.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.

Vzdržanje zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravlja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravna, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprjeni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, vpliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetji, bljevanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodci, pri prenapolnjenju želodca z jedmi, zaslinjenju, krvnem natoku, hemoroidih, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črevih, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja vso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvrvnega vpliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštnemu povzetju svote.

Vaše blagorodje!

Čutim se dolžnega, da Vam izrečem najboljšo zahvalo. Za februarja uže boleham na želodčne bolečini, zjedinjeno z neapetitnostjo in brezmirnimi nočmi. Obiskal sem uže mnogo zdravnikov brez uspeha. Le po moči „dr. Rosovega zdravilnega balzama“ sem zopet opomogel, vplival je čudovito. Vsi moji znanci v tem kraju morejo to pričati in se čudijo nad mojim apetitom. Do zdaj sem si naročil tretjo steklenico pri gospodu Neusteinu v Pankengasse. Prosim Vas, da to moje spricalo po resnici objavite. Še jedenkrat presrečno zahvalo.

Spoštovanjem
Peter Springer,
vrtar v Gorenjem Sv. Vidu pri Dunaji,
Auerhofgasse 2.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsodi izrečno **dr. Rosov zdravilni balzam** iz lekarn B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno **dr. Rosovega zdravilnega balzama**.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca **B. Fragnerja**, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: **G. Piccoli**, lekar; **Vilj. Mayr**, lekar; **Jos. Svoboda**, lekar; **J. pl. Trnkoczy**, lekar. V Novem mestu: **Dom. Rizzoli**, lekar. V Kameniku: **Jos. Močnik**, lekar. V Kranji: **K. Šavnik**, lekar.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Isto tam:

Praško vseobčno domače mazilo,

gotovo in izkušeno zdravilo zoper prisad, rane in ulesa.

Dobro rabi zoper prisad, ustavljanje mleka in če postajajo ženske prsi trde, kadar se otrok odstavi; zoper abscese; krvava ulesa, gnojne mozoljčke, črni tur; zoper zanohtnico ali takozvanega črva na prstih; zoper obustavljanje, oteklino, bezgavke, izrastke, morsko kost; zoper oteklino po prehlajenju in po putiki; zoper ponavljajoč se prisad v udih na nogi, v kolenih, rokah in lediji, če se noge poté in zoper kurja očesa; če roke pokajo in zoper kitam podobne razpokline; zoper oteklino, kadar je koga pičil mrčes; zoper stare rane in take, ki se gnojé; zoper raka, ranjene noge, vnetje kože na kosteh itd.

Vsak prisad, oteklina, ukoščenje, napihnenje se kmalu ozdravi; kjer se je pa pričelo uže gnojiti, ule izsesa v kratkem in brez bolečin ozdravi.

V škatljicah po 25 in 35 kr.

(142—5)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

Grand Theatre mecanique.

Arena na Frana Josipa trgu.

V četrtek dné 13. aprila

velika predstava.

Začetek ob 7 1/2. uri zvečer.

Nov program: **I. del:** Weierburg v Tirolski. **II. del:** Agra, stolica Mogulov v Indiji. **III. del:** Avtomatični umetniki, komični prizori mehaničnih ple-salcev. Metamorfoze in premikajoče se diorame.

Cena prostorom je znana.

Spoštovanjem

Fr. Gierke.

(234—3)